

ເສີຍເຈດີຣຣມຈາກບຣັສເບສສ໌ ເບສເບີ້ຍມ
ທລວງປຸ່ນພູດຸທຣີ ປັດທິໄຕ (ຈັບທຣສມພູຣນ໌)

ภคະภິษຍาบุคิษย໌
ນ້ອມດວາຍເປັນອາຈາຣິຍບູຮາ

ແດ່

ທລວງປຸ່ນູນຸຖທ໌ ປັດທ໌ໄຕ
(ຈັນທຣສ໌ມບູຣ໌)

ພຸທຣັກກຣາຮ ໒໕໕໑

คำนำ

หลวงปู่บุญฤทธิ์ บัณฑิตโต (จันทร์สมบุรณ์) เดินทางจากวัดพุทธารามเบอร์ลิน เยอรมัน มาพำนักที่บรัสเซลส์ ประเทศเบลเยียม ระหว่างวันที่ ๑๗-๒๐ เมษายน ๒๕๔๑ เพื่อเป็นประธานในพิธีทำบุญของสถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงบรัสเซลส์ ในวันเสาร์ที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๔๑ ในช่วงเย็นของวันดังกล่าว หลวงปู่ได้นำคณะผู้สนใจและศรัทธากลุ่มเล็กๆ ปฏิบัติธรรมตามแบบฉบับของท่าน คือให้ผู้ปฏิบัตินั่งสมาธิตามแต่จะถนัดแล้ว ท่านจะเทศน์โน้มนำจิตของเราไปสู่แสงธรรมหรือพุทธธรรม หลวงปู่ย้ำว่าการปฏิบัติธรรม ต้องลงมือทำเลย จึงจะรู้ ไม่ต้องมานั่งถาม-ตอบกันมากให้เสียเวลา ทำมากได้มาก ทำน้อยได้น้อย เมื่อรู้แล้วก็จะหมดสงสัยไปเอง ไม่ต้องถาม-ตอบกันอีกต่อไป หากถึงพุทธธรรมก็เรียกว่า หมดกิจแล้ว

การสอนของท่าน มักจะยกตัวอย่างเปรียบเทียบให้ฟัง ซึ่งล้วนเป็นตัวอย่างที่แยบยล และชวนให้คิดตามทั้งสิ้น ฟังแล้วก็เห็นภาพตามได้อย่างชัดเจน การนั่งสมาธิโดยหลวงปู่เทศน์

นำจิตนี้ จึงมีค่า และนั่งครั้งใด ฟังครั้งใดก็ได้ข้อคิดเตือนทุก
ครั้งไป

อย่างไรก็ดีผู้ที่ไม่คุ้นเคยกับคำสอนของหลวงปู่ ใน
บางช่วง อาจจะเข้าใจยากสักนิด แต่หากตั้งใจอ่านทบทวน
หลายๆ ครั้ง ก็จะพบว่าไม่ยากอย่างที่คิด และหากยังได้ปฏิบัติ
ธรรมควบคู่กันไปให้มากๆ ด้วยแล้ว ก็จะทำให้พัฒนาความเข้าใจ
และความเห็นที่ถูกต้องตามสัจธรรมหรือธรรมชาติได้ง่ายขึ้น

กราบขอบพระคุณหลวงปู่ที่ให้คำสอนที่ดีๆ แก่พวกเรา
ซึ่งเปรียบเหมือนหมู่ปลาน้อยใหญ่ทั้งหลายที่ว่ายเวียนและเวียน
ว่ายอยู่ในมหาสมุทรอันกว้างใหญ่ไพศาลและมืดเป็นอนันต์กาล
ทำให้พวกเราได้มีโอกาสได้พบเห็นแสงสว่างในความมืดบ้าง แม้
จะเพียงเสี้ยววินาทีก็ตาม ทั้งนี้ ตามบุญบารมีที่ทำกันมา

ด้วยความปรารถนาดี

ผลบุญ

มิถุนายน ๒๕๔๑

กรุงบรัสเซลส์

คำนำ (พิมพ์ครั้งที่ ๒)

บรรดาหนังสือ “เสียงธรรม” ที่ได้พิมพ์ขึ้นจาก
ธรรมะคำสอนและปฏิบัติ รวมทั้งความรู้เรื่องราวของ
โลกของหลวงปู่บุญฤทธิ์ “เสียงธรรมจากบรัสเซลส์
เบลเยียม” จะเป็น “จืดแต่แจ่ว” ซึ่งเป็นวลีที่หลวงปู่
บุญฤทธิ์จะเปรยให้บรรดาศิษย์ใกล้เคียงฟังเสมอ จึงทำให้
เป็นสาเหตุให้หนังสือเล่มนี้หมดเร็ว

ในโอกาสที่หลวงปู่เมตตาโปรดรับนิมนต์ ระหว่าง
๗-๑๔ มกราคม ๒๕๔๘ หลวงปู่ได้ปรารภให้พิมพ์ขึ้นใหม่
จะได้แจกให้ศิษย์ทั้งเก่า ใหม่ พกติดกระเป๋าท่อีกครั้งหนึ่ง
โดยคุณอัครพัฒน์-คุณอัมพา สงวนหนู

โลกบังธรรม “สติ-นิพพาน” “ไม่มีสติ คือโลก”

นิพพาน ปรหม์ สุข

ดวงบุญ

มกราคม ๒๕๔๘

กม.๒๕

เสียงธรรมจากบรัสเซลล์ เบลเยียม

โดย หลวงปู่บุญฤทธิ์

ขั้นต้นให้ดีๆ หลับตา นั่งตัวตรงๆ หลังตรงๆ ให้
มีสติอยู่กับตัว ดูลมหายใจเข้าออก ดูเฉยๆ ไม่ต้องคิด
อะไร เหมือนกับดูรถวิ่งตามถนน ดูไปเห็นไป รู้ไป ว่าลม
หายใจเดินไปทางไหน เดินไปทางไหนก็เห็นรู้ๆ ไม่ต้องไป
คิด ดูลม เห็นลมเห็นก็ไฉ ได้ยินก็ไฉ เกิดเดี๋ยวนั้น รู้เดี๋ยว
นั้น นั่นเรียกว่าวิญญาน คือธรรมชาติรู้

มันไม่มีอยู่หรอก มันเป็นอยู่อย่างนั้น เรียก
อนัตตา ไม่ได้เป็นตัวตนหรอก แต่เป็นธรรมชาติ

ห้ามไม่ได้หรอก ไม่ใช่ก่อนหินนี้ กระทบหมุนนั้นก็
ได้ยิน กระทบตามันก็เห็นปู่ กระทบใจก็รู้ปู่ มันคือจิต
ไวที่สุด

ได้ยินเปลี่ยนไปเรื่อยๆ ได้เห็นเปลี่ยนไปเรื่อยๆ ได้
นึกคิดเปลี่ยนไปเรื่อยๆ มันห้ามกันไม่ได้อนัตตา ไม่ได้เป็น
ตัวตนของใครหรอก

เห็นธรรมดา ได้ยินธรรมดา รู้ธรรมดา เห็น
ธรรมดา เห็นธรรม รู้ธรรม มันก็หายโง่ซิ ถ้าหูไม่หนวก
มันก็ได้ยินนะซิ ก็เท่านั้น ปูบ ไปๆ จะไปยึดไปจับอะไรได้
เล่า ได้ยิน นึกคิด รู้สึกหนาว ร้อนสุข ทุกข์ คิดโน้น คิดนี้
แป๊บเดียวไปแล้ว คิดดีก็ตาม คิดไม่ดีก็ตาม

พระเวลาสดงานศพ กุศลธรรมดา อกุศล
ธรรมดา ดีก็ธรรมดา ไม่ดีก็ธรรมดา กลางๆ ก็ธรรมดา
ก็เหมือนฝ่ายวัตถุ มีไฟฟ้าบวก ไฟฟ้าลบ ไฟฟ้ากลางๆ ทั้ง
จักรวาล ก็เท่านั้นเอง ร่างกาย วัตถุ คิด นึกรู้มันก็เปลี่ยน
ไปเรื่อยๆ เปลี่ยนไปทุกศูนย์วินาที พระพุทธเจ้าทั้งหลาย
เรียกว่า ชันธ ๕ คือ กายใจทั้งหมด กายเรียกว่ารูป หนาว
ร้อน ทุกข์ สุข เรียกว่าเวทนา นึกนั้น นึกนี้ รู้นั้น รู้นี้ หลง
ภพเรียกว่าสังขยา ที่คนเราเวียนว่ายตายเกิดก็เพราะตัว

นี้ หมายถึงทุกชนิด สัญญาอดีต สัญญาปัจจุบัน สัญญาอนาคต เป็นตัวละเอียด สังขาร ความเปลี่ยนแปลงทางร่างกายคำพูดนึกคิด มันเปลี่ยนไปไม่มีหยุดหยอก กาย สังขาร มโนสังขาร คิดบุญ คิดบาป มันเป็นอยู่เรื่อยๆ เหมือนไฟฟ้าบวกไฟฟ้าลบ วิญญาณกระทบหู กระทบตาเห็น กระทบใจนึก ตาหู จมูก ลิ้น กาย ใจ มันกระทบอยู่เรื่อย มันก็เป็นอย่างนั้น เกิด รู้ ดับก็เรียกว่าวิญญาณ

พระพุทธเจ้าทั้งหลายในอดีต ในปัจจุบันและในอนาคตรู้อันนี้แหละ เป็นของไม่เที่ยง เป็นของธรรมดา เรียกว่าอนัตตา สัพเพธัมมา อนัตตา เทียบวิทยาศาสตร์ อะไรก็ energy ก็หมดเรื่องกันเท่านั้นแหละ

ถ้าเห็นแจ้งแทงตลอดธรรมทั้งหมด อะไรก็เป็น ธรรมะ ธรรมดา รู้ธรรมชาติ แจ้งในธรรมชาติหรือ ธรรมะ มันก็สบาย ความเห็นอย่างอื่นมันก็ดับไปพร้อมกันนั้น ความเห็นผิดมันดับ ทุกข์ก็ดับพร้อมก็สบายขึ้น ตามธรรมดา ไม่ต้องมหัศจรรย์อะไรหรอก มันเป็นธรรม-

ชาติ

ถึงจะรู้ว่าไฟ ไม่ไปจับมันก็ไม่ร้อน ถ้าไม่รู้มันก็จับ
อยู่อย่างนั้น

ถ้ารู้ธรรมเห็นธรรม มันก็หายโง่ พ้นทุกข์พอแล้ว
หายใจเข้า หายใจออกก็ธรรมดา ได้ยินก็ธรรมดา ได้เห็น
ก็ธรรมดา รู้สึกลึกคิดก็ธรรมดา ธรรมดาทั้งนั้น เป็น
วิญญานที่เกิดขึ้นทุกขณะ

พระพุทธเจ้าท่านตรัสรู้โลกุตตรธรรม เห็นก็ได้แต่
เห็น วางไปไม่ยึดถือ ดับความยึด จึงจะปลอดด้วยสติ
ตัวสติแท้ๆ เป็นโลกุตตรธรรม เป็นธรรมพ้นโลก

ตัวโลกุตตรธรรมเหมือนไฟฟ้าแลบ แล็บเดียวมัน
ก็เห็นหมดแล้ว แลบหนเดียวไม่แลบมาก

เจริญสติ หนทางเดียวปลอด เห็นได้ยินก็สักแต่
รู้ ไม่ไปถาม ไปตอบอะไร ไม่ได้สมมุติเป็นเราเป็นเขา
เช่นได้ยิน ไม่ได้เป็นภาษาอะไร ไม่ใช่ว่าฉันได้ยิน ได้ยิน
ของฉัน ฉันได้ยิน พระเจ้าไม่มี ศาสนาพุทธเป็น fact

ไม่ใช่ fiction เสี่ยงถูกหุ ได้ยินปั๊ป นี่เป็น fact มันเปลี่ยนไปเรื่อยๆ แต่ก็ยังเป็นfact ก็เป็นธรรมชาติ เป็นธรรมดา ไม่ต้องไปอยาก ความคิดทั้งหลายก็เหมือนกัน ไม่ต้องไปหยุด วิญญาณดับไปๆ หยุดไม่ได้ ไวมาก โลกสมมุติสิ่งใดไม่ใช่ของเรา ไม่ใช่เรา ไม่ไปเอามา ไม่ไปเอามาสักอย่าง มันก็ไม่มีเรื่องนะซี ไม่มีเรื่องมันก็สบายจิตก็สบาย ไม่มีสงสัยแล้ว เหมือนอย่างกินข้าวอิ่มแล้วจะไปสงสัยทำไมว่ากินแล้วหรือยัง กินหรือเปล่ากินกับอะไร ไม่ต้องไปคิดแล้ว สำเร็จแล้วนี่ จะไปสงสัยอะไร ถ้ายังสงสัยอยู่มันจะพ้นไปได้อย่างไร

จุดหมายปลายทางคือทำความใจ (อวิชชา) ให้พ้นไปจากจิตโดยเด็ดขาด ไม่มีเรื่องที่จะมาสงสัยอีกแล้ว

มีใครขอให้ถูกตำว่า ไ้อ้ใจ มีไหม ไม่มี จุดหมายปลายทางมันก็แจ้ว สงสัยไม่มีมันก็ถูกต้อง นี่มุ่งไปอันนั้นเรียกว่าบารมี ไม่ว่าจะเป็นทำทานรักษาศีล ให้ถึงที่สิ้นทุกข์ พ้นใจ บรรลุธรรม ถ้าไม่เอาจริงไม่เป็นพระพุทธเจ้าก็ขอ

เป็นสาวก็ได้

คนไทยในสมัยก่อน ไม่ว่าจะป็นเจ้าขุนมูลนาย
ชาวไร่ชาวนา เขาก็งั้นๆ แหละ เวลาอธิษฐานก็จะมุ่ง
อธิษฐานขอให้ถึงพระนิพพาน ขอให้พระพุทธเกิดในสมัย
พระศรีอารย เช่นนี้เรียกว่าบารมี ที่จะสำเร็จธรรมได้ต้อง
อาศัยอันนี้ สร้างบุญสร้างบารมีมาพอสมควรแค่ไหน ถ้า
มันพร้อมแล้ว ก็เป็นดอกบัวบานซิ

เช่นสมัยพุทธกาล ฟังพระพุทธเจ้าแสดงธรรมยัง
ไม่ทันบวชเลยก็สำเร็จไปแล้ว ที่สำเร็จนั่งแป็บๆ ก็สำเร็จ
เหมือนไฟขีดต เหมือนสายฟ้า แลบทอนกลางคืน แลบท
แป็บเดียวคนเห็นกันหมด จะอยู่เมืองไหนก็ตามเช่น
บรัสเซลล์ ก็เห็นกันหมด ถึงไฟจะดับ หลังจากนั้น มัน
ก็ไม่สงสัยหรอก พวกเขามีปัญญาเห็นธรรม รู้ธรรมแล้ว มัน
ไม่มีที่จะกลับไปสงสัยแล้ว

จิตมันโง่สักอย่าง ก็เป็นอย่างนั้น ที่หายมืดมัน
ก็หมดปัญหา ปัญหาโลก ปัญหาสัตว์ จิตมันโง่เป็น

โลกุตระจิต จิตพุทโธ จิตที่ตื่นแล้ว เหมือนเราตื่นจากฝัน
ในเวลาเช้า มันเป็นคนละธรรมชาติสภาพตื่น

เหมือนมองไปในทะเล น้ำ คลื่น คลื่นที่เกิดดับ
คือ relativity อาศัย cause condition น้ำไม่มีอาการ
คลื่น เป็นของจริงอยู่ในตัว นีธรรมะมันรวมอยู่ในตัว ฟุ้ง
บอกแปลไม่ได้ คำรวมทั้งหมด อริยสัจ ๔ นิพพาน สภาพ
จิตพ้นโง่ พ้นหลง นิพพาน

ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ หลงทั้งนั้น คือไม่เป็น
พุทธสติ จิตถึงพุทธธรรม ตั้งแต่โสดาบันขึ้นไปชื่อว่า
โลกุตระจิต จิตพ้นโลก คืออริยสงฆ์ ถ้าบวชเป็นพระเขา
เรียกว่าสมมุติสงฆ์ ยังไม่สำเร็จธรรมยังเป็นปุถุชน
เวียนว่ายตายเกิดไป ถ้าไม่ดีก็ลงนรกก็เท่านั้น ทำให้
สบาย หายใจให้สบาย แผ่ส่วนกุศลให้บิดา มารดาด้วย

การภาวนาเป็นกุศลสูงสุด เป็นกุศลชั้นเยี่ยม
ฝึกหัดจิตให้เป็นสมาธิ เป็นบุญชั้นเยี่ยม ยิ่งกว่าทานและ
ยิ่งกว่าศีล พระพุทธเจ้าเรียกอริยทรัพย์ แจกเท่าไรไม่

หมด นึกแผ่ไป send good will to all ตั้งแต่ยอดพรหม
โลกกว้างขวางแคไหนไปจนถึงกันนรก

ชีวิตมีค่าทุกวัน ทำน้อยได้น้อย ทำมากก็ได้มาก
สตินี้ทำได้ทุกระยะ รู้นี้ สติพร้อม ไม่มีทุกข์ เป็นบุญพร้อม
เป็นปัญญาพร้อม จิตผ่องใส จิตก้าวหน้าพร้อม จะไปมี
ปัญหาในชีวิตได้อย่างไร ไม่ต้องถามว่าจะอยู่ไปทำไมทุก
วันๆ ก็มันแจ่มแจ้งแล้วนี่ จิตอยู่ในพุทธธรรม อยู่ใน
แสงสว่าง จิตมุ่งสู่นิพพาน ธรรมอะไรมันไม่สูงไปกว่านี้
หรอก มีน้อยคนที่จะถึง ก็เป็นเรื่องธรรมดา ของดีมีไม่
มาก หาเพชรจะหาง่ายเป็นทะนานไม่มี หากคนดี หาไม่
ค่อยได้ จะหาแบบหลวงปู่มั่น หลวงปู่แหวน หลวงปู่ขาว
จะไปหาที่ไหนในโลก

พวกเราที่ได้มานั่งปฏิบัติธรรมเช่นนี้ ถือว่าโชคดี
แล้วนะ เพราะการปฏิบัติธรรมหยุดมาตั้งแต่สมัยพระ
พุทธเจ้าล่วงไปแล้วราว ๖๐๐ ปี เมื่อพระพุทธานุชาสนา
สู่ลังกาแล้ว ใน ๒๐๐ ปีแรก ยังพอมีพระอรหันต์อยู่บ้าง

แต่ถ้าเกิดสงครามใหญ่ในลังการะหว่างสิงหล-ทมิฬ (พุทธ
กับพราหมณ์) บ้านเมืองแตก สาแหรกขาด พระต้องหนี
ไปอยู่ป่า ตรงนี้ต้องถือว่าเป็นความดีของพระลังกา ถึง
แม้เขาจะไม่ได้ภาวนามากก็ตามเถอะ ยังอุตส่าห์ท่อง
พระไตรปิฎก (แต่ก่อนไม่ได้เขียนไว้) เป็นภาษาบาลี
อุตส่าห์ไปท่องในป่า เมื่อบ้านเมืองเป็นปรกติแล้วจึงมีการ
สังคายนา ซึ่งเป็นครั้งที่ ๔ ในลังกาก็ลงความเห็นกันว่า
ในครั้งนี่ พุทธศาสนาอาจจะสูญไปเลย เพราะฉะนั้นเรา
ต้องรวบรวมคำสอนจารึกเอาไว้ เพราะในขณะนั้นมีการ
จารึกตัวหนังสือแล้ว จารึกคำสอนภาษาบาลีในแผ่น
ใบลาน นับตั้งแต่นั้นก็เลยสนใจเรียนแต่ตัวหนังสือ การ
ปฏิบัติภาวนาก็เลยไม่มี เมื่อพระพุทธศาสนาแผ่จาก
ลังกามาในมอญ ในเขมรและจนมาถึงไทยเลยเชื่อกันว่า
คนสมัยนี้ไม่มีบุญเสียแล้วที่จะเจริญโลกุตตรมรรคผลให้
เกิดขึ้นได้ก็เลยไม่คิดที่จะทำกัน จนกระทั่งมาถึงยุคของ
เราตั้งแต่สมัย ร.๕ เป็นต้นมาจนถึง ร.๙ หลวงปู่มั่นจึง

บังเกิดขึ้น ตั้งใจทำจริงๆ รักษาศีลโดยเฉพาะวินัยโดย
เคร่งครัด ศีลเป็นพื้นฐานของสมาธิ สติเป็นพื้นฐานของ
ปัญญา แล้วก็ของเก่าก็พร้อม จึงสำเร็จขึ้นมาได้

ในยุคเดียวกันของพม่าก็มีมหาสิยาตอ รุ่นเดียว
กัน คนนี้ทีแรกก็เป็นชาวนา ทีแรกไม่สนใจพุทธ อะไรยัง
ไม่ถึงเวลา มันก็ยังไม่เป็นหรรษา สนใจไปวัดไปวาก็ไม่ไป
พอถึงเวลาวันหนึ่งคุยกับเมียว่าลองไปดูสักทีว่าเป็นอย่าง
ไร ก็ไปฟังเทศน์ ดูเหมือนจะเรื่องสติปัญญา อันเดียว
พอเลย กลับมาบ้านก็พิจารณาแต่สติ ตัวกระทบผัสสะ
กระทบตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ เดียวนี้ดูตัวนั้น ได้ยินเดี๋ยว
นี้ เห็นเดี๋ยวนี้ รู้เดี๋ยวนี้ กระทบตัวกระทบสำคัญมาก
เหลือบเห็นกระทบตา ออากแล้ว ได้ยินกระทบ ดูตัวนี้
ธรรมชาติของตัวกระทบ รู้ กระทบรู้สึก สติดูตัวเกิดดับ
สำเร็จเป็นโสดาบันตั้งแต่เป็นชาวนา ก็เลยบวชภิกษุไป
เรื่อย ๆ

พระ ๒ องค์นี้มาค้าจุนศาสนาไว้ ถึงได้มีการตื่น

ภาวนากันขึ้นโดยเฉพาอย่างยิ่งในประเทศไทย ภาค
อีสานโดยเฉพา มีพระปามากมาย (ถึงจะทำได้ผลบ้าง
ไม่ได้ผลบ้างก็ตาม) ไม่ต่ำกว่า ๔๐,๐๐๐ รูป ที่พระพุทธ
ศาสนาเจริญในเมืองฝรั่งก็เพราะพระพวกนี้โดยเฉพา
อย่างยิ่งหลวงพ่อาจารย์ชา ทางฝ่ายพม่า ก็มีมหาสี-
ยาตอ ขาวนี้แพร่หลายไป ก็พอดีเป็นยุคที่ฝรั่งที่เขามี
เบื้องหลังพื้นฐานเก่ามาเกิด เกิดสนใจไปเมืองไทย ศึกษา
ภาษาบาลี บวชไปเลยเป็นพระป่า เข้าป่าเข้าดงในเมือง
ไทยไปเลย ไม่กลัว ศาสนาพุทธก็เลยแผ่ไปในแดนตะวัน
ตกเกือบหมดทุกแห่งแล้ว ไม่น่าเชื่อ แม้แต่สเปน อิตาลี
แดนคาทอลิก แม้แต่เม็กซิโก โดยเฉพาอย่างยิ่งใน
เยอรมัน นักปราชญ์เยอรมัน ชูเป็นเฮาเวอร์ โกเตนแบก
เป็นผู้นำศาสนาสู่แดนเยอรมัน โดยการแปลภาษาบาลี
ออกมาร้อยกว่าปีแล้ว เดียวนี้พุทธเยอรมันนี่เป็นฝรั่ง
ประมาณสี่หมื่นกว่าแล้ว ในช่วงเวลาไม่กี่ปี ครั้งสุดท้าย
มาสำรวจอีก ฝรั่งตกใจว่า มีพุทธเกือบตั้งครึ่งล้าน

ทำบุญสุนทานแล้วก็อธิษฐานขอให้ถึงนิพพาน
เทอญ นี่พวกดอกบัวพันน้ำ

พระพุทธเจ้าทรงประกาศศาสนาเพราะอะไร
ท่านสำเร็จวิชาสาม เรียกว่าได้ super แสงสว่าง ๓ อย่าง
อย่างทีหนึ่ง เห็นอดีต อย่างที่สอง เห็นอนาคต วิชาที่
สาม แฉ่งปัจจุบัน

ถ้าจิตบริสุทธิ์ ก็จะถึงธรรม ก็จะเป็นทองแท้ร้อย
เปอร์เซ็นต์ ไม่ใช่ทองปลอม ธนบัตรปลอม มิตรปลอม
พ่อแม่ปลอม หรือลูกปลอม

พวกเทวดาเต็มไปด้วยกาม แต่เขาไม่ผิดศีล ยิ่ง
ชั้นดาวดึงส์มีแต่เล่นเพลงเต้นรำ...ไปไม่รอด แต่จิตเข้าถึง
ฌานแล้วโดยอัตโนมัติ ธรรมชาติของฌานเกิดขึ้นมีแต่
วิตก วิจารณ์ ปีติสุข วิตก วิจารณ์

เห็นแสงสว่างเกิดขึ้น ดูแสงสว่าง ปีติสุข ดู
นิมิต สัญญา อารมณ์ในภาวนา เกิดปีติสุข สบาย นิ่ง
เฉยเป็นปฐมฌาน ธรรมชาติของปฐมฌาน กามไม่มี แต่

ถ้าไม่มีพุทธปัญญา มันไม่เที่ยง เหมือนก้อนหินทับหญ้า
หญ้ายังไม่ขึ้น พอเอาอิฐออก หญ้ามันก็ขึ้น ฌานของพวก
ฤาษี จิตเป็นฌาน พร้อมกับความเห็นเป็นเรามันไม่ดับ

กามไม่มีเสียแล้ว ก็ไม่กลับมาเกิดในกามภพแล้ว
ไม่ว่าจะเป็นเทวดาชั้นไหน ตั้งแต่ยอดสวรรค์ไปจนถึงกัณ
นรก เป็นกามทั้งนั้น เรียกว่า กามภพ อันนี้เรียกว่า ทุกข์
มาก กามนี้ดับไปจากจิตเสียแล้ว มันก็สบาย

เดี๋ยวนี้มันไม่ค่อยมี ขนาดโสดาบันก็พอแล้ว เกิด
อีก ๗ชาติเท่านั้น

ชอบภาวนา ติดอยู่ในฌาน...มันไปนานอยู่แค่นั้น
ถ้ากามดับเด็ดขาด ไม่มีเหตุกลับมาในกามภพก็สบายไป
แล้ว เป็นอริยะบุคคลจิต โลกุตรจิต จิตพ้นโลก พระ
อนาคา No-returner

คนเรามันยังหลงร้อยเปอร์เซ็นต์ หลงบ้า ตั้งแต่
ยอดพรหม เรียกว่าสัญญาวิปลาส สิ่งที่ไม่เที่ยงเกิด-ดับ
ก็เห็นว่าเป็นเที่ยง พุทธภาษาคนธรรมด่าว่าบ้า คนเราเวลา

ไม่พอใจใคร ก็จะเรียกว่า แก่บ้า ความจริงแล้วเป็นปุณฺณ
มันก็บ้าด้วยกันทั้งนั้น สิ่งที่ไม่เที่ยงเห็นว่ายั่งยืน สิ่งที่เป็น
ธรรมชาติเป็นธรรมดา ก็เห็นไปว่าเป็นตัวเป็นตน เรา โลก
ของเรา เรากับพระเจ้า ฯลฯ

เมื่อเห็นว่า เรา มันก็มี ไม่ใช่เรา มันก็เกิดพร้อม
กัน ไม่ใช่เรา เหมือนเราเล่นเงาที่ข้างฝา ชูนิ้ว ก็มีเงาที่
ข้างฝา เอานิ้วมือลงเงาก็หายไป concept I กับ not I
มันเกิดพร้อมกัน ถ้าเราดับ คนอื่นก็ดับ แล้วโลกจะไปตั้ง
ได้อย่างไรละ แล้วมันจะ inside outside อะไรละ มัน
เป็นไปไม่ได้ แม้แต่ environment จะไป environ อะไร
ละ... อะไรที่จะ environ มันไม่มี environ มันก็มีไม่ได้
space-time ที่ไหนมันก็มีไม่ได้ มันไม่มีตา หู จมูก ลิ้น
กาย ใจ หลง subjective-objective ที่วิทยาศาสตร์เชื่อ
กันมันจบ จิตสว่างแล้ว มันไม่มีหอรอก ปัญหาโลกปัญหา
ภพ พระพุทธเจ้าทุกพระองค์จิตแจ้งจิต จิตรู้ทั่วพ้นแล้ว
จากมืด จากโง่ จากทุกข์ จากโลก จากภพโง่ ไม่มีปัญหา

จิตรู้แจ้งธรรม ไม่ไปหลงอะไรแล้วคือ **พระนิพพาน**

เหมือนเรมานั่งที่นี่แล้วจะถามตอบอะไร ว่านั่งหรือเปล่า? นั่งอยู่ที่บ้านนี้หรือเปล่า มันไม่มีคิดแล้ว มัน perfect ภาษาฝรั่งเศสว่า fait accompli คือเรียบร้อยไปแล้ว อย่างเรากินข้าวอิ่ม ไม่ต้องไปนั่งคิดว่าอิ่มหรือเปล่า ไม่มีแล้ว เพราะสภาพที่แท้จริงมัน perfect อยู่แล้ว มันเรียบร้อยไปหมด คือสำเร็จแล้ว การมานั่งอยู่ที่นี่สำเร็จแล้ว มันไม่มีหрокมาถามตอบสงสัยอะไร มันแจ้งในธรรมแล้ว วิตก วิจารณ์ ปีติ สุข ศรัทธาในพระพุทธ พระธรรมพระสงฆ์ ไม่มีหวั่นไหวแล้ว ไม่มาสงสัยแล้ว มีแต่ตั้งหน้าปฏิบัติไปเรื่อยๆ ถ้าขยันก็ก้าวหน้าขึ้นไปอีก ถ้าปล่อยเฉยๆ ก็ถึงช้าหน่อย เหมือนกับงู ถ้าตัดหัวหัวอวิชา ความไม่รู้จักขันธห้าเป็นธรรม นึกว่าเป็นตน self ego ตัวมันก็ตื่นไปมา ถ้าขยันกระตือรือร้นก็หยุดนิ่งเร็ว ถ้าปล่อยเฉยๆ ไม่ขำมันก็หยุดนิ่งเอง

ชีวิตในสวรรค์ เป็นเทวดา มันไม่เหมือนมนุษย์มัน

ยาว แต่กระนั้นก็ยังสั้น ล้านปีมันก็ยังสั้นเทียบกับที่มีด
ไม่รู้จักก็ล้านปีแล้ว สมมุติเราเกิดก่อน พ.ศ.นี้สัก ๓,๐๐๐
ปี ก็ไม่เจอแล้วพุทธศาสนา หากเกิดหลังจากนั้นไปเป็น
ล้านๆ ปี ก็ไม่เจออีกนั่นแหละ นี่ปัจจุบันปี ๒๕๔๑ แล้ว
เลยกึ่งพุทธกาลแล้ว ถ้าถึง ๕,๐๐๐ ปีนะ ไม่รู้เรื่อง
สักคน โลกมันฉิบหายฆ่ากันเองไม่รู้จักหมด มีพวกใหม่
เกิดขึ้นมาโกงต่อ

จนกระทั่งมนุษย์มีชีวิติยาวครบปกติคือ
๘๐,๐๐๐ ปี พระศรีอารยจึงจะมาเกิดในระหว่างนั้น ถึง
จะมีคนมาเกิด ดีแสนดีอย่างไรก็ตาม ไม่ได้เจอพุทธธรรม
จนในสมัยที่พระพุทธเจ้าจะเกิด พวกที่สร้างบารมี
สามารถรู้ธรรมได้ด้วยตนเองเป็นปัจเจกพุทธะ จึงจะเกิด
เป็นจำนวนหลายร้อย แต่ปรารถนารู้คนเดียว ไม่ไปสอน
ใคร รู้แล้วก็ไม่ได้ไปสอนใครก็เหมือนนักบวช ฤาษีในป่า
ในดง นาน ๆ ทีก็ออกไปบิณฑบาต ถ้าใครได้ใส่บาตรด้วย
โอ้โฮ บุญมหาศาลนั่นแหละ วิธีการของท่าน

เหมือนอย่างในสมัยพุทธกาล พระปัจเจกก็รู้กัน
หมดแล้วว่าใครจะมาเป็นพระพุทธรเจ้า ท่านมีอำนาจรู้ได้
เหมือนอย่างพระอาทิตย์จะโผล่ ดาวทั้งหลายก็หายไป
หมด พระอาทิตย์โผล่ตอนเช้า ดาวทั้งหลายก็หายหมด
พระปัจเจกพุทธะก็ขึ้นป่าขึ้นเขาหายไปหมด ทั้งนี้ เฉพาะ
ในสมัยใกล้พุทธกาลเท่านั้น ดังนั้นการที่ใครจะมาบอกว่า
รู้ด้วยตัวเอง นั้นคนบ้า ตราบใดที่พระพุทธรเจ้ายังอยู่ ใคร
จะมารู้ธรรมะด้วยตนเองเป็นไปไม่ได้ ต้องรอพุทธกาล
หมดเสียก่อน บางคนว่าศาสนาอื่นเขาก็รู้ورىสัจ ๔ ไม่
ใช่เรื่องแล้ว

ความสงสัยในทุกข์ เป็นอย่างไร เหตุของทุกข์
เป็นอย่างไร รู้แจ้ง ปัจจุบันรู้แจ้งแล้ว อันนี้ตัวสำคัญต้อง
อาศัยโพธิญาณของพระพุทธรเจ้า จึงจะรู้

ทุกข์เพราะจิตมีด หัวของมีด คือ ego concept
ตัวนี้แหละ

ถ้ารู้แจ้ง ก็สบายแล้ว พุทโธ ธัมโม สังโฆ เกิด

ขึ้นเอง เพราะคำว่าพุทโธเป็นโลกุตตรธรรม (พ้นโลก)
ทำแสงสว่างให้เกิดขึ้นแล้วจิตใจสบายนิ่งเฉย ไม่ต้องไป
คิดแล้ว พุทธานุสสติ อัมมานุสสติ สังฆานุสสติ พุทธคุณ
ธรรมคุณ สังฆคุณ เมื่อปฏิบัติได้แล้ว แจ่มแจ้ง ดับความ
ทุกข์ พอเจริญภาวนาถูก เจริญมหาสติ ได้ยินสักแต่
ได้ยิน ดับหมดถึงธรรม รู้ธรรม ความเห็นอย่างอื่นดับ
ทุกข์มันดับหมด ที่เคยมีแต่ก่อน ปัญหาเรา ปัญหาเขา
ปัญหาโลกฆาตว์ตาย มันไม่มีแล้ว ปัญหาความขัดแย้ง
ต่างๆ ตั้งแต่ยอดพรหมจนถึงกัณนรกมันไม่มีแล้ว

เหมือนปลาทั้งหลายว่ายในทะเล มันไม่รู้อะไร
สักอย่าง จิตมืด ถ้าว่ายพ้นเงามืดจากท้องฟ้าเจอแสง
อาทิตย์ แฉ่วทันที แฉ่วคลื่น แฉ่วน้ำ เกิดแสงสว่างพุทธะ
ปัญญา รู้จักคลื่น รู้จักน้ำ คลื่นกับน้ำไม่มี distance หรอก
มันถึงเข้าใจกันยาก ระยะจากคลื่นถึงน้ำมีที่ไหน ได้ยิน
สักแต่ได้ยิน เป็นมหาสติ เป็นปัญญาเกิด ไม่ต้องมาถาม
ว่าอยู่ที่ไหน นิพพานเหมือนท้องฟ้า มันก็มีอยู่อย่างไร

อย่างนั้น ถ้าเกิดมาตาบอดจะไปเห็นได้อย่างไร ถ้าจิตเห็น
แสงสว่างแล้วตั้งแต่โสดาบันขึ้นไปก็สบายแล้ว รู้แน่ว่า
นิพพานเท่านั้นที่เป็นที่พึ่งได้ แล้วก็พึ่งแล้วตั้งแต่
โสดาบันขึ้นไป อันนี้เป็นของแน่นอน แต่ต่ำกว่านั้นยังเป็น
ปุถุชน แม้เป็นปุถุชนหากคิดดี ทำดี พุทธดี ทานศีล
พอสมควร มันก็มีส่วนได้รับความสุขบ้าง เกิดเป็นคนมี
โชคดี นิสสัยดีด้วย เป็นเทวดา พรหมก็ค่อยยังชั่ว ที่เขา
ฝันอะฝันดีก็ยิ่งดีกว่าฝันร้าย ฝันเกิดเป็นคนพิการ เป็น
คนชั่ว เกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานเป็นสัตว์นรกมันก็แย่ ฝันดีไว้
คนที่แนวเดิมมันดีแล้วรู้จักดี รู้จักชั่วก็ดีไป คนที่ไม่รู้จัก
ดี รู้จักชั่ว มันโง่ขนาดหนัก ก็ช่วยไม่ได้

ยินดีในการทำดี คิดดี พุทธดี ถึงจะเป็นพุทธหรือไม่
ไม่สำคัญ ถ้าทำดีธรรมชาติของกรรมมันก็ให้ผลดี ไร้
ดีเฉยๆ ไม่เจอพุทธ ก็เวียนว่ายตายเกิดอยู่อย่างนั้นแหละ
ดีแบบพุทธยังมีช่องทางรอดไปได้ มีศรัทธาในพระพุท
พระธรรม พระสงฆ์ มีปัญญาถึงแม้จะไม่เห็นแจ่มแจ้งใน

อริยสัจ แต่เชื่ออันนี้ถูกต้องยินดีในการขจัดกิเลสและ
มุ่งปรารถนาพระนิพพาน เออ ก็เรียกว่าเป็นดอกบัวเหนื
น้ำ

พระพุทธเจ้าทรงประกาศธรรมก็เพราะอย่างนั้น
ที่แรกได้วิชา ๓ ก็เห็นหมดแล้ว นับตั้งแต่ปรารถนาพุทธะ
ลำบากแทบตายจะต้องเสียชีวิตเพื่อสังขารม ไม่ว่าทาน
ศีล ภาวนา บารมี ๑๐ มันแสนจะยาก แม้แต่ชาติสุดท้าย
ที่ท่านบำเพ็ญอยู่ในป่า ๖ ปี ถ้าไม่ใช่โพธิสัตว์ทำไม่ได้หรอก
ตายไปนานแล้วคิดดูซิ ป่าอินเดีย เต็มไปด้วยงู สัตว์ร้าย
นานาชนิด ตอนนั้นศาสนายังไม่ได้ตั้ง ก็เป็นฤๅษีตนหนึ่ง
เท่านั้น หิวก็หาผลไม้กินไป บางทีไม่มีอะไรจะกินก็ได้
แม่วัวที่มันให้ลูกดูดกินนม พอลูกมันออกไป ก็ไปอ้าปาก
รับนมที่เหลืออยู่อย่างนั้นแหละ...ถ้าเป็นคนธรรมดาไม่มี
บุญบารมีทำแบบนี้ก็ตายไปนานแล้วละ ตรงไหนมันหนาว
มากๆ ก็ไปทนหนาว ตรงไหนมันร้อนมากๆ ก็ไปทนร้อน
ถ้าเป็นเรา ร้อนก็ไม่เอาแล้ว หนาวก็ไม่เอาแล้ว...

ก็เพื่อปรารถนาจะถึงความรู้แจ้ง ทรงทำเช่นนั้น
๖ ปี ครั้งสุดท้ายใช้วิธีอดข้าว ๔๕ วัน เกือบตายเหลือ
แต่โครงกระดูก (ปางทรมาน) ที่นี้เป็นชาติสุดท้าย
อย่างไรก็ต้องบรรลุโพธิญาณวันยังค่ำ ก็มีเรื่องซี...เหมือน
อย่างเรา วันนี้มันมีเรื่องก็ต้องมา ถ้าไม่มีเรื่องต้องเจอ
กันมา ก็ไม่มาหรอก มันก็ต้องมีอะไรสักอย่างเกิดขึ้น...
เทวดาก็มาปรากฏให้เห็น ดิดพิณ สายพิณตึงก็ขาด สาย
พิณหย่อนก็ไม่ใช่เพลง มันต้องกำลังพอดี ที่มันยาก
ก็เพราะต้องพอดีตัว พอดีมันอยู่ที่ไหน ถ้ามันกำลังพอดี
แล้ว มันก็เป็นเพลงไพเราะ เมื่อพระพุทธเจ้ามองเห็นอัน
นั้นแล้วก็ เออ มันตึงเกินไปเสียแล้ว มันต้องรับทาน
อาหารกันบ้าง

ทุกสิ่งทุกอย่างมันต้องเกิดพร้อม ฝรั่งว่า
synchronization เช่นที่เรามาเจอกันวันนี้ เหตุการณ์ทั้ง
หลายมันเกิดขึ้น ภาษาไทยเรียกว่ามันคล้องจองกัน สถานที่
ที่ เวลา บุคคล คล้องจองกันหมด มันก็มีเรื่องขึ้นมา

พร้อมกัน คือ นางสุชาดาปรารถนาจะมีลูกชาย ก็ให้
คนเอาวัว ๑๐๐๐ ตัวเลี้ยงไว้แล้วให้คนบีบเอานม ๑๐๐๐
ตัวนั้นมาให้วัว ๑๐๐ ตัวกิน บีบนมจาก ๑๐๐ ตัวให้วัว
๑๐ ตัวกิน บีบนมจาก ๑๐ ตัวมาให้ตัวเดียวกิน แล้วเอา
นมจากตัวนี้ไปหุงข้าว ข้าวชนิดนี้ต้องพระพุทธรเจ้าเท่านั้น
ผู้ที่สำเร็จเป็นพระพุทธรเจ้าจึงจะได้มีโอกาส เรียกข้าว
ปายาส เอายอดข้าวมาทำ ใส่เนยใส่นม ใส่น้ำผึ้งอย่างดี
กลิ่นหอมฟุ้งเลย ใส่จานทองไป คนในสมัยก่อนนี้ในอินเดีย
ในไทย ถือว่าต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ก็เอาข้าวไปไว้ที่ต้นไม้ใหญ่
บ้างเอิญพระพุทธรเจ้านั่งอยู่ที่นี่ ที่นี้พระพุทธรเจ้าเป็น
ผู้ที่มีรูปร่างสวยงามมาก ผิวพรรณผ่องใส นางสุชาดา
ก็นึก เออนี่คงเป็นเทวดาประจำต้นไม้แน่ ก็เลยเอาข้าว
ใส่จานทอง ยกขึ้นเหนือหัวอธิษฐาน... ด้วยการกระทำนี้
ขอให้มิลูกเทอญ ก็เอาจานนั้นวางแล้วก็ไปเลย พระ
พุทธรเจ้าก็เลยฉันข้าว ๔๕ ปัน (อดข้าว ๔๕ วัน)

ฉันเสร็จแล้วก็ไปที่แม่น้ำเนรัญชลา ที่อยู่ใกล้

พุทธคยาทุกวันนี้ แล้วก็เสียงบารมีเหมือนกัน (เหมือนกับ
เราเสียงบารมีในการทำภาวนานี้แหละ) ถ้านั่งภาวนาครั้ง
นี้สำเร็จจะเหวียงจานนี้ลงไปใต้น้ำ ถ้าสำเร็จขอให้จาน
ลอยทวนน้ำขึ้นไป ถ้าไม่สำเร็จก็จมไปธรรมดา เสียงใน
จิต เสร็จแล้วก็เหวียงลงไป...จานทองก็หล่นทวนน้ำไปเลย
แล้วก็จม...กำลังใจมาแล้ว นั่งอธิษฐานอีกที เราไม่ลูก
เด็ดขาด แม้ตายก็ยอม ถ้าไม่สำเร็จไม่ยอมลูก นั่ง
จนตลอดคืน

รุ่งสว่าง รู้แจ้ง วิชชา ๓ เห็นแจ้งหมด ไม่ใช่สำเร็จ
เพียงจิตบริสุทธิ์เท่านั้น พุทธคุณ บารมีที่ทำมาให้ผล
ญาณวิเศษอีกเยอะแยะ แม้พระอรหันต์ก็ไม่สามารถมีได้
เพราะสำหรับพระสัมมาสัมพุทธเจ้าโดยเฉพาะ พระ
ปัจเจกพุทธก็ไม่สามารถมีได้ เพราะบารมีไม่เท่ากัน สมมติ
พระปัจเจกพระพุทธบำเพ็ญแสนปี ของพระพุทธเจ้า ๓
แสนชาติ

เมื่อตรัสรู้แล้ว ตอนแรกยังไม่คิดจะสอน ทำไม

ถึงคิดจะสอนเล่า ก็ดอกบัวบาน เขาก็มีมาแล้วบัวตูมก็มีมาแล้ว พอเทวดามานิมนต์ ท่านก็กดปุ่ม super computer ได้หรือยัง ส่งข้อมูล data ลงไป มันก็ Automatic ออกมาเป็นภาพ มีดอกบัวโผล่ขึ้นมา ที่บานแล้วก็มีมาก อยู่ใต้น้ำก็มาก อันนี้คือคำตอบ ไม่มีผิดพลาด

พระพุทธเจ้าทั้งหลายมีพุทธญาณ Super computer ท่านจึงได้รับสอน...ทีนี้ก็กดปุ่มต่อไป จะสอนใคร ปึง !...เป็นภาพโยคี ๒ คนที่ท่านเคยไปเรียนสมาธิโยคีมาก่อน เขาตายไปแล้ว เอ้า กดปุ่มต่อไป กำหนดจิต พังจิต อ้อ...ปัญจวัคคีย์ นักบวชพราหมณ์หนุ่มๆ ๕ คน ปฏิบัติอยู่สมัymbาเพิญตบะ (บำเพิญนี้เขาเรียกว่าตบะ) เขาถือกันในเมืองแขกว่าเป็นของวิเศษ ปัญจวัคคีย์พวกนี้พอเห็นพระพุทธเจ้าเลิกทรมานตนเองกลับมาฉันอาหารก็เข้าใจว่า ไม่ดีแล้ว ก็เลยแยกตัวหนีไป...ปัญจวัคคีย์นี้เป็นดอกบัวบานแล้ว พระพุทธเจ้าจึงเสด็จไปโปรดปัญจวัคคีย์พอเห็นพระพุทธองค์เสด็จมาแต่ไกล

ก็ร้องบอกกันว่า เราจะไม่ไปรับรองอาจารย์คนนี้แล้ว แต่
ที่ไหนได้ พอเข้ามาใกล้ต่างลืมนัญญา ต่างคนต่างกลัวกลัว
เอาน้ำมาล้างเท้า จัดสถานที่ให้นั่ง ก็มีคนหนึ่งทักขึ้นว่า
โคตมะ ท่านสบายดีหรือ (พระพุทธเจ้าชื่อโคตมะ จาก
โคตมะโคตร) พระพุทธเจ้าก็ตอบว่า อย่ามาเรียกเราเป็น
โคตมะ เราเป็นพุทธะ (เพียงเท่านั้น คนยังไม่รู้เรื่อง แม้
แต่ศาสตราจารย์ฝรั่งก็ยังไม่รู้เรื่อง) ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น
ถ้าไปเรียกโคตมะก็แปลว่าปุถุชนนะซิ คนธรรมดา แต่
ไม่ใช่คนธรรมดา นี่เป็นคนมันจะพ้นคนได้อย่างไร มัน
จะพ้นเวทนาพ้นพรหมได้อย่างไร แต่เป็นโลกุตระ
สภาวะ เป็นพุทธะ ตาเป็นพุทธโธ หูก็เป็นพุทธโธ ได้ยิน
อะไรมันก็รู้เท่าทันหมดทุกอย่างนะซิ อริยสัจ ๔ นิพพาน
เป็นโลกุตระจิตนี้ จะไปเรียกปุถุชนได้อย่างไร นี่ฝรั่งเขียน
ตำราพุทธ ของไทยยังไม่มี

การถึงธรรมรู้ธรรม มันไม่ใช่หนทางที่จะเรียนรู้
กันได้ง่ายๆ ในสมัยพุทธกาล เอาตามข้อเท็จจริงไม่ใช่

อย่างทุกวันนี้ พระพุทธเจ้านั่งอยู่ใต้ต้นไม้ว่าก็ไม่มี
คนก็ไปพบ ถาม-ตอบอย่างนั้นอย่างนี้ตอบไปเรื่อย
สำเร็จแล้วโสดาบัน สกิทาคา มันไม่ใช่เพียงปริยัติ ทฤษฎี
อะไรก็ไม่รู้ ความรู้แจ้งพริบก็พ้นแล้ว ปริยัติ ปฏิบัติ
ปฏิเวธ ปฏิเวธแปลว่าสำเร็จ ขณะฟัง จิตก็รู้แจ้ง รู้แจ้ง
พร้อมดับทุกข์ อริยสัจ ๔ นิพพาน มันพร้อมกันไปแล้ว
เวลาไม่ถึงกัณหาทีเองจะไปเรียนเปรียญ ๑-๙ ตั้ง ๘ ปี ไม่
ใช้อย่างนั้นต้องดู causes หรือ conditions background
ว่ามีแค่นั้น อย่างเราสอนวาดรูป หรืออะไรก็ตาม คนเรา
มีพรสวรรค์อยู่แล้ว พอเราทำให้ดูปั๊บ ก็ทำตามได้เลย
และบางคนทำได้ดีกว่า เพราะเขามีพื้นฐานมาแล้ว

สัตว์ทั้งหลายตั้งแต่ยอดพรหมจนถึงกัณนรก
มากมาย ยิ่งกว่าคลื่นในมหาสมุทร นาม กาย ใจ เกิดๆ
ดับๆ อย่างนั้น เฉพาะคนในโลกมันก็ ๕ พันล้านคนแล้ว
ยังสัตว์ในดิน ในอากาศ ในมหาสมุทรจะนับกันอย่างไร
และที่ไม่เห็นตัวอีกล่ะ สัมผัสเวสี เวียนวายตายเกิด หา

ที่เกิดไม่ได้ด้วยซ้ำไป เป็นเปเรตก็มี ที่ร้ายกว่านั้นในนรก
อีกนับไม่ถ้วน จะไปนั่งสมาธิเป็นฤาษีอะไรกัน คนดูก็เห็น
ว่าเป็นอย่างไร ดูโทรทัศน์มันเป็นธรรมชาติทั้งนั้น มันเกิด
ขึ้นในธรรมชาติก็เป็นธรรมชาติ มีศีล ๕ เท่าไหร่ หลัก
ง่ายๆ ดูศีล ๕ เป็นเครื่องตัดสิน อย่าว่าแต่เมืองฝรั่ง เมือง
ไทยก็เถอะ ไม่ว่าพระ ว่าเจ้า ว่าโยม ถ้าเขาจะให้เราเซ็น
ประกาศนียบัตรรับรองคนนี้ คนโน้นว่าไม่ไปนรกแน่ๆ ไม่
ว่าพระ ไม่ว่าโยม จะไปกล้าเซ็นรับรองหรือ

ถ้าทำจริงมันก็เห็น ไม่ต้องไปสงสัยถามเห็น
อะไร ลืมตามันก็เห็น สรรพสัตว์ทั้งหลายอยู่รอบตัวไป
หมด คนนี้ก็น่าสังเวช สัตว์นี้ก็น่าสังเวช จะว่าอย่างไร
ล่ะ

พระพุทธเจ้าว่าในยามที่โลกธาตุเสื่อม เทวดาใน
สวรรค์โล่ง เทวดาพากันร้องห่มร้องไห้ สวรรค์โล่งแล้ว
เพราะนรกมันแน่นหมด

ถ้ามีสติถึงพุทโธ ธรรมโม สังฆโม ก็ไม่ต้องไปถาม

ไปอธิบายอะไรแล้ว เป็นการพ้นโลก พ้นจากโลภะ โทสะ
โมหะ สิ่งสกปรกทั้งหลาย จิตบริสุทธิ์ เหมือนกับเพชร
บริสุทธิ์ อันนี้เป็นที่พึงได้ จิตนิ่งเย็นสบายเรียกว่าปีติสุข
เกิดขึ้น เป็นกุศลเป็นภาวนาแล้วให้ผลดีแล้ว หายใจเข้า
ก็สบาย หายใจออกก็สบาย

ขอให้สัตว์ทั้งหลายที่จิตมืด ได้เจอแสงสว่าง
มากๆ เมื่อจิตเป็นกุศล เป็นสิ่งที่ดีงาม หายใจเข้าก็ปีติ
สุข หายใจออกก็ปีติสุข ใจก็เย็นสบาย กายก็เย็นสบาย
โดยเฉพาะอย่างยิ่ง แม่เมตตาให้กับบิดา มารดาเป็น
ของสำคัญ เพราะชั้น ๕ ที่เอามาทำบุญสุนทาน ทำคุณ
งามความดีนั้นเอามาจากพ่อแม่ ถ้าไม่มีชั้นนี้จะเอา
อะไรมาทำเล่า ถึงจะไปสวรรค์ไปพรหม มันก็ต้องอาศัย
ชั้นนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเอามาภาวนา จะพ้นความมืด
ไปได้ก็เพราะเอามาจากพ่อแม่นี้ละ ตาหู จมูกลิ้นกายใจ
เรียกว่าอิมชั้น ๕ มาเป็นแพถ่อถึงฝั่งแล้วเราก็ทิ้งแพขึ้น
ฝั่งขีทั้งชั้น ๕ ได้ ถ้าไปติดแพอยู่จะขึ้นฝั่งได้อย่างไรเล่า

ดีช่วงกลางๆ มันต้องวางให้หมด สุข ทุกข์กลางๆ
มันต้องวางให้หมด มันต้องดับหลงทั้งหมดให้ได้เสีย
ก่อน ถึงจะไปรอด คือผู้ถึงฝั่ง

ถ้ายังไปยึดโน่นยึดนี่ เสรี ไปไม่รอด สติเป็นตัว
วางขั้น ๕ ทั้งหมด นี่เป็นทางรอด มันต้องวางกังวล
ให้หมด หมายความว่าเราวางสายไฟ มันถึงจะไม่ช็อต ถ้า
ไปจับสายไฟ มันก็ช็อตแน่ ถ้าวางกังวลได้หมด รูป-นาม
มันถึงจะดับ เช่นเรามานั่งอยู่ที่นี่ ที่บ้านคุณพลเดช พอมา
ถึงแล้ว จะไปไหนอีกล่ะ หมดเรื่องแล้ว ฉะนั้นพระ
พุทธเจ้าเวลาท่านบรรลุโพธิญาณท่านไม่ได้บรรยาย
philosophy ท่านบอกว่าหมดกิจ end homework
การบ้านก็คือทุกข์ ถ้าไม่รู้จักทำการบ้านมันก็คาราคาซัง
พระพุทธเจ้าท่านพ้นทุกข์ ท่านจึงประกาศหมดกิจ หมด
กรรม กิจคือสิ่งที่ต้องทำ เหมือนกับได้ปริญญาเอก จะไป
ทำอะไรไปสอบอะไรอีกล่ะ หมดกรรม เพราะกรรมเกิด
จากอวิชชาอยากโน่นอยากนี่ ตัวอยากดับไปหมด เจตนา

ดี เจตนาร้าย เรื่องโลกๆ มันไม่มีแล้ว มีแต่พุทธจิต
ทำอะไรด้วยอำนาจแสงสว่าง

ถ้ามีสติอยู่ประจำมันก็สบาย

ธรรมชาติของจิตมีอยู่สองอย่างเท่านั้น คือ มีด
กับพินิจ อย่างอื่นไม่มี

สติถ้ามีสติอยู่ประจำมันก็สบายเท่านั้นแหละ
พระพุทธเจ้าว่าสติปัฏฐานญาณ มารคือตัววิชานี้
แหละ คือสภาพมีด

เหมือนปลาว่ายอยู่ในทะเล มันไม่รู้เรื่องอะไรสัก
อย่างเพราะจิตมีด มันจึงรอดกันยาก กินๆ ฆ่าๆ กันไป
วันหนึ่งๆ เรียกว่า วัฏฏะสงสาร

ทุกข์ยิ่งใหญ่เกิดจากใจ เพราะจิตเกิดอำนาจมีด
มาบัง เหมือนพระอาทิตย์ถูกเมฆบัง ถ้าพระอาทิตย์
แจ่มแจ้งแล้ว เมฆบังเช่นฤดูฝนก็ไม่มี ถ้าเจริญพุทธธรรม
ได้ก็เหมือนกับมีพายุมารพัดเป่าเมฆที่บังให้โล่งแจ้ง หหมด
ปัญหา หหมดความสงสัยในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์

ความเห็นผิดมันจะหายไป ดับทุกข์ได้สบายเสียแล้วจะไป
สงสัยอะไร

ถ้าไม่ได้ไปหลงว่าเป็นเราเป็นเขา ก็สบาย ทุกข์
ก็ธรรมดา รู้ธรรมดา หนาว ร้อน สุข ทุกข์ ก็ธรรมดา
เกิดแก่เจ็บตายก็ธรรมดา รู้ก็เฉยๆ พลังสติเป็นโลกุตระ-
ธรรม ก็เป็นแสงสว่างนะชิ พุทธปัญญา รู้แจ้งความดับ
ทุกข์ในปัจจุบัน

ถ้าไม่มี ตา หู จมูก ลิ้น กายใจ มันจะสมมุติ
อะไรขึ้นมาได้

อาศัยได้เห็น ได้ยิน ได้กลิ่น ได้รส ได้สัมผัส นึก
รู้ กายใจ พร้อมอวิชชา มันถึงได้ทุกข์กันเช่นนี้

ถ้าเจริญพุทธธรรม อริยมรรค การพ้นโลกก็เกิด
ขึ้น มันก็จบกันเท่านั้น มีสติพร้อมเห็น พร้อมได้ยินพร้อม
ได้กลิ่น ร้อน หนาว สุข ทุกข์ สติพร้อม มันไม่หลงสัก
อย่าง

ตื่นแล้วมันก็ไม่หลงนะชิ เหมือนคนตื่นตอนเช้า

เวลาผ่านไปก็ยิ่งกว่าจริงทุกอย่าง พอตื่นขึ้นมาก็เป็นเรื่อง
ฝันทั้งหมด ความเห็นตอนตื่นขึ้นมามันเป็นคนละเรื่อง

ก็เหมือนดูภาพยนตร์ ถ้าเป็นนักค้นคว้านัก
ทดลอง ก็จะสงสัยว่า เอามันอะไรกันแน่ หลงเงาพระเอก
นางเอก ถ้าไปจับดูที่จอก็จะพบว่ามันมีแต่ผ้าเฉยๆ เป็น
คนจริงๆ ที่ไหน พระเอกที่ไหนนางเอกที่ไหน มันก็หมด
เรื่องสงสัย บางคนนี่ช่างสงสัยบอกว่า เงามาจากไหน
ลองตามไปดู ดูไปถึงต้นตอ เอ้า มันก็เป็นเหล็กเฉยๆ
(เครื่องฉายหนัง) มันไม่ใช่พระเอก นางเอกอะไร
ก็วิเคราะห์ต่อไป เอ้า มันก็มีแสงสว่างเฉยๆ เท่านั้นเอง
ฟิล์มเป็นม้วนๆ ฉายออกไปที่จอผ้า หากไม่รู้ทันก็โง่เกิด
อารมณ์สารพัด แล้วแต่เงาจะพาไป เรียกว่า **หลงชั้น**
๕ ว้างนั้นเถอะ เพราะตัวหลง จิตมันก็มืดไปเรื่อยๆ เวียน
ว้ายตายเกิดอยู่อย่างนั้นแหละ เหมือนกระแสวิ่งใน
ทะเล แม้ท้องฟ้ามืด คลื่นก็เล่นไปมิดๆ อย่างนั้น เป็น
พลังมืดทั่วสากล ล้วนแต่อยากกันทั้งนั้น สารพัดรัก

สารพัดเกลียดชัง สารพัดกามกำหนด มันก็ทุกข์ใหญ่ นะซี

ถ้าเห็นธรรมรู้ธรรมก็หายทุกข์ ถ้าแสงสว่างเกิดขึ้นเมื่อใด ความมืดก็ดับ เหมือนไฟฟ้าเมื่อไฟสว่างมืดก็ดับ เป็นธรรมดา แสงสว่างที่ดับมืดคือพื้นโลก เป็นพุทธปัญญา จิตปุถุชนยังไม่เห็นแสงสว่าง ยังไม่พ้นโลก

รู้แจ้งธรรมะ เรียกว่าถึงฝั่ง เช่นหากว่าอยู่ในมหาสมุทรเป็นกัลป์ วายเข้าหาฝั่ง พอเข้าถึงฝั่งมันมีหวังแล้ว เข้าถึงดินไต้ น้ำไม่จมลงไปได้ ลอยอยู่เพียงคอเรียกว่าพระโสดาบัน ถ้าขยันหมั่นเพียรเข้าไปอีกเข้าไปใกล้สุขขึ้นมาถึงบันเอว เรียกว่าสกิทาคา หากถึงฝั่งยืนอยู่พ้นน้ำแค่เข้าเรียกว่าพระอนาคา ถ้าพ้นน้ำขึ้นมาเมื่อไหร่ก็พ้นทุกข์เมื่อนั้น นิพพานปรมัง สุขัง เป็นของจริง เป็นที่พึงได้ ของจริงเท่านั้นที่พึงได้ ของไม่จริงพึงไม่ได้ พระพุทธเจ้าว่าจริงมีหนึ่งไม่มีจริงสอง อย่างเช่นเรานั่งอยู่ที่บ้านนี้มันก็คือตัวจริงของจริงหนึ่งเดียว สมมติว่าเนรมิตมาได้อีกคนหนึ่ง มันก็ไม่ใช่ตัวจริงของจริง สิ่งใดไม่จริง

มันหาย มันหมดไป มันไม่เป็นปรกติสุข จิตมันว่าแหว
ตองหาอันนั้นอันโน้นมาเติมตลอดเวลา สิ่งใดเป็น
สัจธรรมสมบูรณ์ตลอดเวลา ไม่มีอดีต ปัจจุบัน อนาคต
ที่ขึ้นอยู่กับกายใจที่หลง

แม้เกิดมาเป็นมนุษย์ชั้นดีก็ยังมีทุกข์ แม้จะสร้าง
คุณงามความดี เป็นเทวดาเป็นโยคะเป็นพรหม ก็ยังไม่
เที่ยงสักอย่าง จิตยังมีดอยู่

ในสมัยพุทธกาล พวกที่สร้างบารมีหวังได้พบ
พระพุทธเจ้า หวังแจ้งธรรม เมื่อบารมีเขาครบถ้วนเขา
ก็เกิดสมัยพระพุทธเจ้า เช่น นางสุชาดา นางวิสาขา เป็น
ต้น ที่เป็นเด็กๆ ก็มี อายุ ๗ ขวบ ฟังธรรมสำเร็จมรรค
ผลตั้งแต่เป็นสามเณรก็เยอะเพราะมีทุนเดิมอยู่ พุดง่าย ๆ
จะเป็นดอกบัวบานแล้ว อะไรมันก็ง่าย ดอกบัวตูมก็ต้อง
ใช้เวลา แต่มันต้องบานแน่ๆ พวกที่อยู่ใต้น้ำนี้ซิ มันไม่แน่
อยู่ในกฎของ Probability เต่า ปู ปลาจะกินก็แล้วแต่
เรื่อง

เข้า หายใจเข้า หายใจออก แล้วแผ่เมตตาขอให้
สัตว์ทั้งหลายได้พ้นทุกข์มากๆ รวมทั้งตัวเราเองด้วย แผ่
เมตตากันไปให้กว้างขวางที่สุด ไปถึงสวรรค์ พรหม
มนุษย์ชั้นไหนก็ตาม ขอให้ได้รับส่วนกุศลที่เราได้ทำแล้ว
นี้ จงเป็นสุข ก็เรียกว่า อย่างน้อยเราก็ไม่ใช่ผู้เนรคุณ
คุณธรรมข้อนี้พระพุทธเจ้าบอกว่า ผู้ที่มีความกตัญญู
ระลึกถึงบุญคุณ เป็นผู้มีความเจริญ คนเราจะเลวจะชั่ว
ก็ตาม หากมีความระลึกบุญคุณก็ยังพอคบได้ ถ้าเนรคุณ
สักอย่างมันไม่ไหวแล้ว

